

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De femina religiosa Brabantiae, quam Christvs proprijs manibus
communicavit, cap. 35.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

Richmundis ipsa Suppriori nostro Gerlaco retulit, & ipse mihi. APOLLONIVS: Si tanta claritas fuit in pane, vt opinaris, benedicto, puto magnū esse fulgorem in ipso corpore Dominico. CÆSARIVS: Hoc sequens visio prodit.

CAPVT XXXIV.

DVM eadem Richmundis, sicut ab eius ore audiui, in prædicta ecclesia ad missam matutinalem staret, infra canonem, circa sacramentum maximam contemplata est claritatem. Putans primò quòd radius solis per fenestram demissus illustraret, propius accessit, & ecce, claritas eadem sensim se oculis eius subtraxit, & intellexit statim, quia lux eadem fuisset ex claritate corporis Christi, non ex sole naturali, cuius ortum eadem hora longè præcesserat. De ipsa verò Richmūde, & de eius deuotione circa illud sacramentum, mira dicturus sum. Quando verò gratia communicandi accedebat ad altare, aliquando ante perceptionem, aliquando post, labebatur, tenebatur, trahebatur, nunc mentis excessum, nunc corporis defectum incurrens, ita vt dicere posset cum Ieremia: Factus est in corde meo quasi ignis exarsuans, claususque in ossibus meis; & defeci, terre nõ sustinens. Videntes hæc sacerdotes, sæpe turbabantur & circumstantes admirati sunt. Hæc de sacerdotibus dignè celebrantibus dicta sufficiant. Vis nunc audire aliqua de his, qui dignè accedunt, & tamen sacerdotes non sunt? APOLLONIVS: Volo, & desidero valde. CÆSARIVS: Quantum apud Deum mereantur gloriæ & dulcedinis, quantum gratiæ & fortitudinis, quantum salutis & honoris, dignè communicantes siue communicare desiderantes, varijs tibi pandam exemplis.

Iere. 20.

CAPVT XXXV.

NONDUM duo anni sunt elapsi, quòd quædam religiosa femina in Brabantia Vda nomine, de villa que Thotinbais dicitur, ardentè nimis communicare desiderans, gratiam eandem sibi à sacerdote suo impetrari humiliter & instanter postulauit:

De dignè
cōmuni-
cātibus.

stulavit: à quo repulsam passa, dicente illo non debere
 feminas laicas pro libito suo communicare, sed certo
 tempore, fleuit & ingemuit. Cuius ardorem summus
 sacerdos attendens, non diu passus est eam fraudari à
 desiderio suo: eadem enim nocte, cum in strato suo ja-
 cens vigilaret, & orationibus vacaret, Saluator cum
 multo splendore cubiculum eius ingressus, pixidem,
 in qua corpus eius in ecclesia solebat poni, proprijs
 manibus portabat: erat quoque circa eum fragrantia
 miri odoris, & multitudo angelorum in circuitu eius,
 qui concorditer cantabant antiphonam, Speciosus
 forma præ filijs hominum, &c. Cumque illa beata ad
 tantam gloriam stupeficeret, stans coram ea Dominus,
 ait: Quia sacerdos ille corpus meum tibi negavit, nec
 te communicare voluit, ego meis manibus te comu-
 nicabo; quod & fecit, hostiam vnã de pixide tollens,
 sicque recessit. Erat autem alia femina religiosa eius
 socia in eodem cubiculo jacens, & ipsa vigilans, quæ
 omnia quæ dicta sunt vidit: quod cum ignoraret alte-
 ra, estimans eam sopore fuisse depressam, manè scisci-
 tata est ab ea, vtrum nam aliquid vidisset; quæ respon-
 dit: Etiam, hæc & hæc de te vidi. Tunc certior de vi-
 sione effecta, mox ecclesiam intrauit, altare adiit, sa-
 cerdotem per quosdam verborum ambages, quid de
 corpore Domini facere, vel vbi illud ponere soleret,
 interrogauit: cui cum locum ostendisset, subiecit: O si
 mihi sæper hîc liceret versari, & respicere ad locum hunc
 sanctum! petiuit etiã sibi thecam referari, quod cum
 factum fuisset, ait sacerdoti: Nostis domine, quot
 hîc reposueritis particulas? sic enim hostias vocare
 solent; Respondente sacerdote: Etiam optimè, subiū-
 xit mulier: Rogo vt numeretis illas: quod cum ille fe-
 cisset, & vnã minus reperisset, ex nimio terrore pe-
 nè amens effectus, corruit, & fleuit. Cuncta siquidem
 firmacula, tam scrinii, quàm pixidis, salua inuene-
 rat. Tunc eum femina consolata, quid viderit, vel
 quid de hostia actum sit, exposuit, monens, ne de
 cætero à tanta gratia tam vehemēs desiderium repel-
 leret. Hæc nobis relata sunt à Ioãne monacho nostro,

qui

qui eodem tempore de prædicta villa veniens, veraciter ea ibidem contigisse cognouit. APOLLONIVS: Benedicta sit gloria Domini de loco sancto suo. *Ezech. 3.* CÆSARIVS: Non minoris gloriae est quod sequitur, et si non tam manifestum.

CAPVT XXXVI.

IN villa Lubbelare, quæ duobus miliaribus distat a Colonia, vidua quædam honesta, & religiosa erat, Hildegundis nomine, amica Domini Henrici Abbatris nostri. Hæc, more eius viduæ euangelicæ, penè nunquam recedebat de templo, ieiuniis & obsecrationibus seruiens Deo. Habebat autem filium militem iuuenem, nomine Wilhelmum, à quo modicum ei impendebatur honoris, amoris & consolationis: & cum abundaret, immemor naturæ, sinebat illam egere, multis modis eam exasperans; non est recordatus scripturæ dicentis: Maledictus à Deo, qui exasperat matrem. Similia perpeffa est à nuru, vxore filij; quæ cum infirmata ad extrema deuenisset, dixissetque ancillæ: Fac me habere sacerdotem vt communicem, illa verba eius detulit ad nurum, dicens: Domina mea petit sacerdotem, cui illa substomachando respondit: In hebdomada ista accepit corpus Domini, & tamen videtur mihi quòd adhuc viuat. Et adiecit indignando: Vade voca illum. Qui cum venisset cum corpore Domini, ait infirma: Quare venistis Domine? respondente sacerdote, vt communicem vos; respondit: Dominus meus, cuius corpus petiui, iam hîc fuit præsentialiter, & suis manibus me communicauit; ex hoc nunquam suscipiã illud ab homine. Post aliquot verò dies defuncta est. Et quia scriptum est: *Eccli. 3.* Qui nõ honorat patrem & matrem, non lætabitur in filiis, Dominus eadem hebdomada VVilhelmi primogenitum extinxit; aliqui verò eius liberi, cum ferè essent duodecim, secundum ordinem, infra breuè tempus omnes defuncti sunt. *Eccli. 3.*

CAPVT